

„...tudás és hit nélkül nem lehetünk lelkészek”

Nagytisztelendő Kerületi Képviselők és mélyen tisztelt Tanári Kar!
Kedves Szüleink, Barátaink, Vendégeink és Diáktársaink!

Az elmúlt napokban a búcsúzás itatta át létünket, kapcsolatainkat, szavainkat. Igyekeztünk magunkba szívni mindent: a mozdulatokat, a mosolyokat, a könnyeket, a dicséreteket és a helyreigazításokat. Mindent, ami az elmúlt hat esztendőben elemi részünkké vált, és ami valahogy bennünk lett a miénk. A paradoxonok pillanata ez. A szomorúság öröme. A csalódottság reménységé. A kollektív egyediségé. A különcök egységé. A vágyakozás félelmé. Viszont nincs ebben semmi meghátrálás, hiszen ha valaminek véget kell érnie – márpedig a törvényszerűség mindig megköveteli ezt –, akkor a befejezést szükségszerűen megelőzi a hosszú felkészülés is. Azaz, a hat év rezüméjeként a tudat, hogy ma, most itt nekem és nektek, kedves társaim, mindenünk megadatott ahhoz, hogy azzá váljunk, akivé lennünk kell. Mi voltunk, mi vagyunk, mi érzünk, és most mégis valahogy egyedül vagyunk. Ami a leginkább közös bennünk, az az Istenben való mély és őszinte bizalom, még így az ellentétek pillanatában is.

Hat évvel ezelőtt, a sikeres felvételi után felnőtteknek, nagyoknak, már-már szinte kiforrott egyéniségeknek és lelkészeknek éreztük magunkat. Elkápráztató a hely, a teológia valósága és közelsége. Aztán teltek az évek. Rengeteg minden változott bennünk. Megtapasztaltuk, hogy a kegyelem sokszor ott van a családásokban is. Nem voltak mindig elégedettek, és nagyon sokszor akartunk lázadni, néha még elég bátrak is voltunk ahhoz, hogy megtegyük. Nem mindig alakultak úgy a dolgok, ahogyan azt elképzeltük, de sikerült azt is megtanulnunk, hogy bizonyos esetekben nem is volt szükség erre.

Most pedig a tanárainkról szólunk. Ők kivételes tudású emberek, akiknek időközben olyan bátran megkérdőjeleztük a módszereit, de valójában a barátság, a közösség, az alázat és a tudás birtokosaivá tettek. Hiszen elvárásaik arra tanítottak meg, hogy dolgozni kell, és mindig van valaki, aki többé és okosabbá tehet. Hogy a kudarc nem szégyen, de a kitartás nélkülözhetetlen terveink megvalósításához. Hogy nem azért lettünk barátok, társak, egymás terheinek hordozói, mert összezártak egy intézmény falai, hanem mert kizárólag olyan erények eredményezhetik mindezt, amelyeket mi ezen intézmény a falainak ölelésében mondhatunk magunkéinak. Ezek az emberség, egymás megbecsülése, a tisztelt, az elfogadás.

Megtanultuk tőlük, hogy munka nélkül nincs esély a helytállásra, hogy alázat nélkül nem lehetünk emberek, de legfőképpen azt, hogy tudás és hit nélkül nem lehetünk lelkészek. Mindenki más-más tanárt vagy tanárnőt lát példaképének, mindenki más és más tantárgy iránt érez elkötelezettséget, de a nyomok, amelyeket

bennünk hagytak, a könyvek, amelyeket nekünk ajánlottak, a tantárgyak, amelyekről szenvedéllyel beszéltek, minket is meghatároznak, és arra sarkallnak, hogy élethossznyi elköteleződéssel válaszoljunk a szakmaiság felhívására. Köszönjük, hogy mindenki a maga módján az előttünk álló jövőt, minket akart jobbá tenni. Köszönjük, hogy a kezdeti magabiztosságunkat a megfontoltság talajára helyezték.

Hálásak vagyunk az intézet minden alkalmazottjának kitartó szolgálatáért, amellyel minden tekintetben azon fáradoztak, hogy a hat év során lehetőleg még otthonosabbá tegyék az ittlétünket. A könyvtártól a titkársáig, a kapusszobától a takarítónők szobájáig mindenhol helyet kaptunk, ha szükségünk volt rá. Köszönjük mindannyiuk gondoskodását, a nyitottságát, kedves és bátorító szavait.

Kedves diákok! Értékeljétek ezeket az éveket, egymást, a helyet és a tudást. Esterházy Péter írja a *Fubarosok* című regényében: „Semmi sem olyan értékes, mint ami te vagy másokban, és a többiek tebenned.” Tanuljatok meg építkezni másokból, és hagyjátok, hogy mások is építkezhesenek belőletek. Tanuljatok meg beszélgetni, vitatkozni, kritikusnak lenni. Használjátok ki a lehetőségeket a fejlődésre, de a barátságokra és a szórakozásra is. Reméljük, hogy majd úgy tudtok ránk emlékezni, mint akik méltóak voltunk a követésre. Mi pedig imádkozni fogunk értetek és az intézetért is.

Kedves szülők, rokonok, barátok! Hálásak vagyunk Istennek érettetek, akik arra neveltetek, hogy Istenben hinni és bízni nemcsak okos válasz saját létünk magyarázataként, hanem a legbiztosabb fundamentumunk. Ti voltatok az otthon, a támasz, akik mindenképp és feltétel nélkül szerettetek tévedéseinkkel és kudarcainkkal is. Akik megerősítettek, akik biztattak. Köszönjük, hogy mellettünk álltatok az elmúlt hat évben, hogy mindvégig imáitokban hordoztatok, és féltő aggodalommal gondoltatok ránk. Köszönünk mindent nektek!

Mi pedig, végzősök, akik most örülünk és sírunk, akik emlékezünk, és közben az előttünk álló örömeket, kihívásokat, de legfőképpen a szolgálat lehetőségeit látjuk magunk előtt, hiszem, hogy készen állunk a búcsúzásra. Isten alkalmatlanságából tett alkalmassá.

Tisztelt egyházkerületi képviselők, készen állunk vállalni azt a szolgálatot, amelyre Isten hívott el bennünket. Igyekeztünk a legjobb tudásunk szerint elszámítani a szolgálathoz szükséges kompetenciákat. Tisztelettel és alázattal kérem Önöket, hogy fogadjanak be minket egyházunk szolgálatttevőinek seregébe!

Demeter Henrietta

Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.
(Jn 3,30)

Kedves Teológusok! Tisztelt Professzorok!

Eltelt, ennyi volt. Tíz ujjamon nem tudom megszámolni, hogy hányszor kérdezték meg otthon és egyebütt is: mennyi van még? Nem sok ez a hat év? Hányadéves vagy? Maga hányadéves, és hány ebédjegyet kell kihúzzon? Sok ez a hat év. Hát még ha hét lesz belőle, mert van lehetőség egy év külföldi ösztöndíjra is. Sok idő ez, ami alatt megnőttünk, felnőttünk.

Amikor elkezdtek teológiai tanulmányainkat, inkább még gyermekek voltunk, miután 18. évünket betöltve megkaptuk életünk második személyi igazolványát. Azért ez sem volt akármilyen. És íme, itt vagyunk, 25, 26, 27 évesen, és ősztől beállunk a szolgálatba. Teológiai tanulmányaink éve alatt megértünk, megkomolyodtunk – már amennyire, tanultunk, fejlődöttünk. Azért ma már osztogatnánk tanácsokat hajdani elsőéves önmagunknak, a kis szerencsétlennek, aki azt sem tudta, hogy mi az élet. Pedig most sem tudjuk. De annyit mégis, hogy Jézus *az út, az igazság és az élet* (Jn 14,6).

Tanultunk az évek alatt: természetesen rengeteg elméleti ismeretet. Sok kortörténetet, exegézist, nyelveket, történelmet, lelkigondozást stb. Azonban a legmeghatározóbbak mégis a barátok és a testvérek voltak. Megtapasztaltuk saját életünkön: *mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek!* (Zsolt 133,1) Azok, akikkel együtt futottuk a pályát, akikkel együtt beszélgettünk hajnalokig, akikkel együtt csocsóztunk, fociztunk, pingpongoztunk, röpzünk, fifáztunk, Mario Karttal játszottunk, kirándultunk, nevtünk, sírtunk, vigasztalódtunk, és akikhez mindig mentünk, ha valami „pletykás” hírt tudtunk meg ebben a „hatalmas” akadémiai közösségben.

Áldott emlékekkel fogunk visszagondolni a teológusközösségre. Nem egy mintaközösség, sőt. Egészen biztos vagyok benne, hogy sokunk hordoz családást, esetleg botránkozást. Viszont nem szeretnénk, hogy egy-egy keserű tapasztalat határozza meg az egész hat év összegzését.

Kedves teológiai hallgatók! Úgy érezzük, hogy megtettük, amit megköveteltőlünk a teológusközösség. Isten iránti hálával mondjuk el, hogy az évfolyamunk